

(Politzer)

Vizsga - turmix

Minél többet tanulunk, annál többet tudunk. Igaz, de; minél többet tudunk, annál többet felejtünk. S minél többet felejtünk, annál kevesebbet tudunk. Ez is igaz, de; minél kevesebbet tudunk, annál kevesebbet felejtünk. Minél kevesebbet felejtünk, annál többet tudunk. -- Itt akkor meg minek kell tanulni?!

Hóhányás a hóhányásért

Csupa fehérség. A szélvihar arcomba, nyakamba vágta a havat. Lépésenként féllábszárig süppedve-ragadva, vakon-süketen iszkoltam hazafelé magamban szíva a telet, meg a köztisztasági hivatalt, vagy minek is hívják. Egészen a József Attila sugárútig szidtam. Ott végre hómunkásokat láttam.

— Helyet a nagyságának! — kiáltott valaki.

Az úttisztogatók félrehúzódtak, mégis megtorpantam. A lapátos emberek ugyanis egyetemisták voltak.

— Hát Ti, mit kerestek itt?

— Látod, havat hányunk.

— Na, de a vizsgaidőszak kellős közepén?!

— Eppen azért — válaszolták egyszerre többen.

— Aha, sok az időtök és kevés a pénzetek — kezdtem okoskodni.

— Dehogynis! Tudod, ez hóhányás a hóhányásért.

Nyilván nagyon értetlenül bámultam a válaszadóra, mert hangosan nevetni és magyarázni kezdtek:

— Egyszerű ismétlés az egész. Szilveszterkor nem lehet tanulni, inni kell, újfókor folytatni. Aztán bemegy az ember másodikán vizsgázni és a professzor úr közli vele, hogy nem egyéb, mint egy nagy hóhányó. Ezért vagyunk most itt.

— Na, de nem lenne hasznosabb, ha az utóvizsgára készülnének? — firtattam tovább.

— Azt csináljuk.

— Így, hóhányással?!

— Persze. Ezzel keressük meg a pénzt az úv-jegyre — hangzott a magyarázat. Megértettem, de még ott-hon is sokáig töprengtem azon, hogy nem lesz-e ebből a módszerből circulus vitiosus...

— SZ —

A vizsgaidőszak szokásos gondjait, panaszát ebben a félévben is — meghallgattam, feljegyeztem. Úgy tűnik ezúttal a legtöbb zúgolódás az Orosz Tanszék zárthelyi dolgozataival kapcsolatos. Többen elpanaszolták, hogy nagyon sok az elégtelen, hogy a zárthelyi anyagában miért szerepeltek ezúttal elméleti kérdések (harmad évfolyamon), hogy ugyanaz a dolgozat ami az egyik oktatónál elégtelenre sikerült, az a másiknál megütötte az elégséges mértéket, és fordítva, hogy bizonyos grammatikai hibát egyik tanár szigorúbban vesz mint a másik, hogy a magas hibaszám abból adódik, hogy azt a hibát, amit egyszer elkövet a hallgató azt másodsor is sőt sokadszor is ugyanolyan súlyal számítják, hogy a gyakorlati jegy pótlására előírt szabályzatot, miszerint ezt bizottság előtt kell pótolni nem tartja be az Orosz Tanszék...

És mit válaszol a Tanszék?

Úgy találtam, hogy ezúttal az átlagosnál is több panasz gyűlt össze, ezért felkerestem dr. Pete István docent, az Orosz Tanszék tanszékvezető helyettesét és megkértem mondja el, hogyan látja ő oktatói szemmel ezeket a sérelmeket.

— Minden gyakorlati jegyet bizottság előtt pótoltatunk. — kezdte válaszában Pete István. — Ebben az esetben írásbeliről van szó, tehát a javítást minden alkalommal két oktató végzte. A másodéveseknél még a tanszékvezető is ellenőrizte. Ezen kívül minden dolgozatot a hallgatók kezébe adunk, bejöhettek, megnézhetik, megkérdézhetik hogy mi miért van így vagy úgy. Konkrétan tudom, hogy éltek is ezzel a lehetőséggel.

Izom-láz

Kollégiumokban, vizsgaidőszakban nem a legtermészetesebb jelenség. (Bár elvéve eddig is előfordult a rossz nyelvek szerint, hogy a magolósabb természetűek bizonyos nemesebb testrészükből észlelték...)

Az idei vizsgaidőszakban azonban szokatlan tapasztalatokat szereztem — a lánykoleszokban. Jónéhány szobában jöttömre valósággal feltápaszkodtak a lányok. A tanulóknak az asztal szélébe fogódzva, óvatossággal álltak fel. Akiket ágyukon hanyatdőlve találtam könyvhalmazaik között, azok egyik kezüket gyomortájékra szoritva, másikkal az ágy szélébe kapaszkodva fájdalomtól eltorzult arcúak keltek fel. A fintorgás, a láthatóan kényszerű feltápaszkodás azonban ezúttal nem a hivatlan-váratlan látogatóknak szólt; zavarásért mentegetőző, óvatos érdeklődésemre mindenütt megnyugtattak, hogy nem akalmatlan-kodom — azért fintorogtak, mert izomlázuk volt. Mondd, ird és hidd el: izomlázuk, tömegmérétekből. Aminek megvallom őszintén — ha kicsit kajánkodva is — de végtelenül örültem. Már-már büszkémbe kihúztam magam és mondani akartam, hogy lám, lám; érdemes volt egy fél éven át az egyetlen tömegsport ügyében cikket-cikket halmoznom. A lányok megfogadták a szavaimat és végre eljutottak odáig, hogy rendszeres testmozgásba kezdtek, vállalva az első időszak kellemetlen izomfájdalmait is.

Szóval nőttem két centit, híztam két kilót... stb. Egészen addig, amíg össze nem találkoztam néhány kékre-zöldre dagadt térdű kolléginával, akik saját bevallásuk szerint nem a mostoha szegedi útvizonyoknak, hanem a tornászának lettek megbőlyegzett áldozatai. Óvatosságra, fokozatosan növekedő terhelésű testmozgásra intetem őket. Ilyen irányú szövegem ellen megnyilvánuló heves tiltakozásukat nem értettem; de még mindig örült bennem a sportpropagátor. Mindaddig, amíg betört orrú leányokkal nem akadtam össze; akik közölték, hogy semmi komoly baj, csak apró sportbaleset érte őket, de hát áldozatvállalás nélkül nincs eredmény.

Ekkor már gyanakodva kombinálni kezdtem. Izomláz, kék-zöld daganatok, betört orrok — mi köze mindezeknek ilyen tömegmérétekből a sporthoz (főleg vizsgaidőszakban, amikor amúgy sincs sok felesleges energiája az embernek). Gyanakvásomat csak növelte, hogy hiába nyomoztam. A torna-termekben tett rajtaütésszerű látogatásaimkor csak néhány aktív élsportolót találtam, akik maszek szorgalmából alapoztak. Tömegnek nyomát sem leltem. Egyre inkább erősödött bennem a meggyőződés, hogy valami rejtéllyel állok szemben. Keresni kezdtem a szokatlan következményekkel járó furcsa „tömegsportot” úzők rejtékhelyét — hiába. Végül elhatároztam, hogy feladom a reménytelen küzdelmet és kilókból is lemérem rövid sportújságírói pályafutásom eddigi legnagyobb vereségét. Betértem az egyik leánykollégiumba mérlegelni. Az aprócska mérleg körül nagy csoport nehezen mozgó, kék-zöld térdű, betört orrú egyetemistát találtam — akik hevesen vitáztak a „FOGYI-ROLI” használatának legeredményesebb módszereiről...

Szóval a fogyi-rolit! Mondjátok lá-

Mumus: az orosz zárthelyi

Elmondta, hogy véleménye szerint az írásbeli jegyeiben tükröződni kell az évközi munkának. Nemcsak azért, mert a félév folyamán nyílt mód megtanulni az anyag nagyrészt hanem azért is, mert 3,5-es átlagot elérőknek eleve nem lehet elégtelen a gyakorlati jegyük még akkor sem, ha az írásbeli elégtelenre sikerül.

— Annak is megvan a magyarázata, hogy miért sok a sikertelen írásbeli dolgozat. Meglehetősen nagy igyekezettel törekednek a hallgatók arra, hogy zömmel már karácsony táján befejezzék a vizsgaidőszakot. Evidens, hogy kevesebb időt szánva a felkészülésre, eredményeik is gyengébbek lesznek. A tanszék a maga módján igyekszik segítséget adni a zárthelyire való felkészüléshez: december 10-én befejezzük a gyakorlati tárgyak oktatását, hogy ezzel is időt nyerjenek a hallgatók.

Az évfolyam nevében

— Mi a véleménye a hallgatók globális felkészültségéről?

— Őszintén meglep, hogy sok panasz merül fel éppen akkor, amikor a legtöbb lehetőséget adja a tanszék a hallgatóknak ahhoz, hogy számonkéréssel, módszerekkel kapcsolatban

elmondhassák a véleményüket. Én nem látom tragikusnak a helyzetet. Első-, másod- és harmadéves összesen kilencen buktak évismétlésre, negyed és ötödéven senki. Igaz az első írásbelinél több elégtelen lett, de túl kell jutnunk egyszer azon, hogy a gyengék meglehetősen legyen a tanszék. A hallgatók felkészültségét nem tartom rossznak. Az említett írásbeli dolgozatokat is szép számmal megírták jó, sőt kiváló eredménnyel is. Egyet tudok mondani: a nyelvszakkal együtt jár, hogy állandó, tanulásra tréningre van szükség. Nem mondtam azzal sokat, hogy heti nyolc órát kellene foglalkozniuk a nyelvvél.

— Visszatérve a hallgatók képviselőinek beleszólási jogához, egy példát akarok említeni. „A mai orosz nyelv” című tárggyal kapcsolatban a KISZ képviselője a hallgatók nevében kérte, hogy az írásbelin kívül ne legyen szóbeli, csak annak kelljen ezt a vizsgát letennie, aki akarja. Ezt figyelembe vette a tanszék ezért került a zárthelyi anyagába elméleti kérdés is. Természetesen az oktatóknak is jelentett ez plusz munkát, hiszen másképp kellett összeállítani az írásbeliket. Úgy látszik a KISZ képviselője mégsem az egész évfolyam nevében beszélt amikor ezt kérte mert azóta már, sokan kérdezték hogy miért ilyen és nem a régi módszerű az írásbeli. Azt szeretném hát hogy ezek a hallgatók ténylegesen beszéljék meg az évfolyammal a vitás kérdéseket és valamennyire összehangolt, de közös véleményt, kerést továbbítsanak a tanszéknek.

S. N. E.

nyok, nem tudnátok fogyi-rolit helyett rendszeres testmozgással, egészséges sportolással vigyázni a vonalaitokra?

— SZABÓ —

A banánhéj

Analógiás varázslások:

Aranykőpés: azaz a galambepéjű szobatársak nyálfrecskendezése a vizsgára induló után. (Ami ugyan nem mindig eredményezi a felelő aranykőpését, de az esetek többségében legalább semmi haszna nincs. — Esetleg a takarítónő szidja miatta a kollégistákat.)

Szugerálás: vagyis magabiztosan fogvatartani a vizsgázató tekintetét s közben magunkban reszketve imádkozni, nehogy azt az egy — csakis egy véletlenül meg nem tanult tételt adja. (Teljesen megbízható módszer, főleg gyenge idegzetűeknek — akkor is, ha a tételt húzni kell.)

Kabala: mármint a legkülönfélébb gyermekjátékok magunkkal cipélése és dédelgetése. (Ugyancsak hasznos segítség, csak arra kell vigyázni, hogy a vizsgázató vagy a kabalába dugott puska ki ne boruljon.)

„Szerelés”: vagyis minden vizsgára ugyanazon alsó- felsőnémet felkötése. (Vigyázat! Közben mosni, vasalni szigorúan tilos; sikertelen vizsga után eldobandó!)

Tanulás: csak végszükség esetén alkalmazható, azon kicsinyhitűeknek ajánlatos, akik a fentiek sikerében kétkelnek...

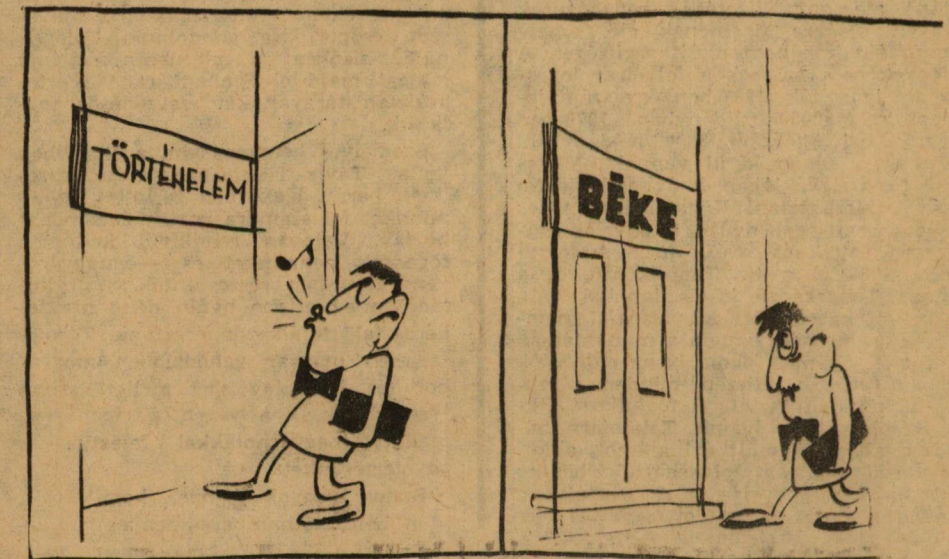
— M —

Vizsgaidőszaki „miért?” a BTK-án

A harmadévesek a vizsgarend összeállítását után (november 15.) tudták meg, hogy a dialektikus materializmus mellett történelmi materializmusból is lesz kollokviumuk. A vizsga anyaga így 230 oldalal megnövekedett, ami a felkészülés szempontjából legalább két plusz napot jelentett. Továbbá nem tisztázódott ezzel a tárggyal kapcsolatban még a vizsgaidőszak legelején az sem, hogy tulajdonképpen kollokviumnak, vagy szigorlatnak számít. A legelsőként vizsgázó csoportnál még a vizsga napján sem tudta az oktató, hogy végül is szigorlati, vagy kollokviumi jegyet írjon-e be. Tekintettel arra, hogy szigorlat esetében a jegy duplán számít, az átlagok és ezekből következően az ösztöndíjak miatt semmiképpen nem közömbös a hallgatók számára.

A magyarázó történelem szakosok, — akik egyébként is meglehetősen túlterheltek — ugyancsak nem sokkal a vizsgaidőszak előtt tudták meg, hogy még egy speciálkollégiumból beszámolót kell tenniük. A kötelezően választható speciálkollégiumok követelménye (az ötödik félévtől a tizededik kettő!) mindenki számára ismeretes. Történelem szakon ezután harmadévtől ötödévig minden félévben kötelező egyet felvenni. A probléma náluk is abból adódott, hogy a vizsgarendet leadva, már ezt a beszámolót nem tudták megfelelő időben elhelyezni. Különösen rosszul érintette azokat, akik egy Pestről lejáró oktató kollégiumát felvéve más vizsgák miatt nem számolhattak be azon a napon, amikor az illető oktató Szegeden volt. Ezért a vizsgaidőszak befejezése után a hallgatók utaztak Pestre — szünetük eleve meg rövidült, nem beszélve a Pestre utazás anyagi következményéről.

Miért nem közölték az említett évfolyamokkal a vizsgaszabályzat 10/a pontja értelmében szeptember 30-ig a vizsgaidőszak követelményeit?

Tipikus történet két képen